

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΧΥΛΙΟΣ
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

Πρὸς τὸν
Ἱερὸ Κλῆρο καὶ τὸν Εὐσεβῆ Λαὸν,

Ἀδελφοί μου καὶ παιδιά μου
Χριστὸς Ἀνέστη - Χαίρετε.

Στὴν κορυφὴ τοῦ ἑορτολογικοῦ κύκλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἡ **Λαμπροφόρος Πασχαλινὴ Πανήγυρις** καταυγάζει τὶς ψυχὰς τῶν **Χριστιανῶν** μὲ τὸ ἀνέσπερο **Φῶς**, ποὺ ἀνέτειλε ἀπὸ τὸν κενὸ **Πανάγιο Τάφο**. Ἐμπρὸς στὸν **Πανάγιο Τάφο** ἔφθασαν ἀπὸ εὐλάβεια, πίστη καὶ ἀφοσίωση πρὸς τὸν **Ἰησοῦ Χριστὸ** οἱ τρεῖς **Μυροφόρες γυναῖκες**. Ὅπως δὲ σημειώνει ὁ ἱερός **Εὐαγγελιστὴς** στὸ ἀναγινωσκόμενο κατὰ τὴν τελετὴ τῆς **Ἀναστάσεως Εὐαγγέλιο**, ἀπὸ τὴν θέα τοῦ κενοῦ **Μνημείου** καὶ ἀπὸ τὸ ἄκουσμα τοῦ ἀγγελικοῦ ἀγγέλματος «εἶχεν αὐτὰς **τρόμος καὶ ἔκστασις**». (Μάρκ.ιστ'8).

Αἴσθημα τρόμου κατέλαβε τὶς **Μυροφόρες**. Κενὸς ὁ **Τάφος**. Καὶ ἡ ἀγ-γελικὴ πληροφορία δυσερμήνευτος καὶ ἀπροσδόκητος. Ἀλλὰ ὁ λαμπροστό-λιστος ἀγγελιαφόρος τοῦ **Οὐρανοῦ**, τὸ ἐλπιδοφόρο φῶς τοῦ **Μνημείου** καὶ ἡ ἀνείπωτη χαρὰ ἀπὸ τὸ συνταρακτικὸ ἀναστάσιμο θαῦμα, προσέθεσαν στὶς ψυχὰς τους τὸ αἴσθημα τῆς ἐκστάσεως. Εὐθὺς μετὰ τὴν διαπίστωση τοῦ «ἀποκεκυλισμένου λίθου» καὶ τὶς ἀγγελικὰς διαβεβαιώσεις δὲν κατ-ώρθωσαν νὰ ἀρθρώσουν οὔτε μία λέξη· «εἶχε δὲ αὐτὰς **τρόμος καὶ ἔκ-στασις**».

Τὴν αὐτὴ ψυχικὴ ἐμπειρία εἶχαν καὶ οἱ **Ἀπόστολοι**, μετὰ τὶς ἀλλεπ-ἀλληλες ἐμφανίσεις τοῦ **Ἀναστάντος Χριστοῦ**. Καὶ ἔγινε ἡ **Ἀνάστασις**

τοῦ **Σωτῆρος** γι' αὐτοὺς μόνιμο βίωμα, λυτρωτικὸ κήρυγμα, ἀναλλοίωτο φρό-νημα, ζωὴ αἰώνιος.

Ἡ διδασκαλία τῶν **Αποστόλων** διατυπώνεται ὑπὸ τοῦ **Μεγάλου Παύλου**, ὄχι μόνον ὡς κήρυγμα πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς **Ἐκκλησίας**, ἀλλὰ καὶ ὡς προσωπικὴ ἐνὸς ἐκάστου τῶν μαθητῶν ἐπιδίωξη · «**τοῦ γνῶναι τὸν Χριστὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ**» (Φιλιπ. γ' 10).

Ἡ ἐντὸς τῆς **Ἐκκλησίας** μέθεξις, ἡ συμμετοχὴ στὴν **Ἀνάσταση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ** καταργεῖ τὸν τρόμο. Καλλιεργεῖ στοὺς **Χριστιανούς** τὸν ἱερὸ φόβο, δηλαδή τὴν βαθεῖα εὐσέβεια καὶ τὴν πίστη ἐνώπιον τῆς κρίσεως τοῦ **Παντοκράτορος Θεοῦ**, καὶ τοὺς κατευθύνει σταθερὰ στὴ βεβαία ἐλπί-δα τῆς προσωπικῆς τους ἀναστάσεως.

Στὶς ἡμέρες μας οἱ ἄνθρωποι δὲν τρομάζουν ἀπὸ τὰ περὶ **Θεοῦ** ἱερὰ γεγονότα. Ἄλλοι μὲν διότι γνωρίζουν τὸ βάθος τῆς θείας φιλανθρωπίας καὶ ἀγωνιζόμενοι τελοῦν κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ **Θεοῦ**, καὶ ἄλλοι ἐπειδὴ μένουν θεληματικὰ μακριὰ ἀπὸ τὸν ἅγιο **Θεὸ** καὶ ἐξελίσσονται σὲ ἀπίστους. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα τρέμουν ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τῶν ἰδίων τῶν συνανθρώπων τους. Φοβούμεθα ὅλοι τὸν πόλεμο. Καὶ δικαίως. Φοβούμεθα τὴν οικονομικὴ κατάρρευση καὶ πτώχευση τοῦ **Κράτους** μας καὶ ἡμῶν τῶν ἰδί-ων. Ἀγωνιοῦμε γιὰ τὴν παλινδρόμηση τῆς φτώχειας, τῆς πείνας, τῆς δυ-στυχίας. Ἀνησυχοῦμε γιὰ τὸν κίνδυνο ἐσωτερικῆς ἀναταραχῆς. Φρίττομε στὸ φαινόμενο τῆς παράφρονος βίας. Ἀσθμαίνομε δυσάρεστα στὴ διαπί-στωσις τῆς ἀρρώστιας καὶ στὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου. Καὶ δικαίως μέχρις ἐνὸς σημείου. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ **Θεοῦ** καὶ τῆς **Ἐκκλησίας** μὲ πίστη καὶ συνέπεια ἐπιζητοῦν σταθερὰ τὴν εἰρήνη, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν δικαιοσύνη. Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μας εἶναι δύσβατος καὶ ἀνηφορικὸς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν διαβοῦμε καὶ νὰ φθάσωμε νικηταὶ στὴν κορυφὴ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ἱε-ρῶν ἐπιδιώξεων, ποὺ εἶναι ἡ ἐν **Χριστῷ Ἰησοῦ** σωτηρία τῶν ψυχῶν μας

Ἀδελφοί μου,

Ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἑορτῶν καὶ τῶν πανηγύρεων, ἡ ἀναπαράσταση καὶ ἡ βίωση τῶν ὑπερφυῶν γεγονότων τῆς πίστεως στὶς καρδιές μας, ἡ προσωπικὴ ἐνὸς ἐκάστου συμμετοχὴ σὲ ὅσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ἐπὶ τοῦ θεοῦ **Θυσιαστηρίου** τελοῦνται, ἡ διάπλατη ἐν **Χρι-στῷ Ἰησοῦ** ἀγάπη μας πρὸς ὅλους, ἡ πνευματικὴ εὐφροσύνη καὶ ἡ ἀγαλ-λίαση τῶν ψυχῶν, ἡ λάμψη τοῦ ἀκτίστου φωτὸς στὶς ὄψεις καὶ ὁ ἐόρτιος ὕμνος στὰ χεῖλη **«Χριστὸς Ἀνέστη...»**, μεταπλάττουν τὸν ἐγκόσμιο φόβο σὲ θεῖο φόβο ἐνώπιον τοῦ **Θεοῦ**, καὶ τὴν πρόσκαιρη ἔκσταση σὲ ἔμπρακτο χριστιανικὸ βίον.

Μὴ, λοιπόν, ἀπελπίζεσθε. Ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς περιστάσεις εἶναι ὁ εὐεργέτης **Θεός**. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ σχέδια καὶ τὶς ιδιοτέλειες τῶν ἰσχυρῶν εἶναι ἡ πρόνοια καὶ ἡ παντοδυναμία τοῦ **Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ἄς πράξωμε ὁ καθένας τὸ καθῆκον του γιὰ τὴν **Ἐκκλησία**, γιὰ τὴν πατρίδα καὶ γιὰ τὴν κοινωνία μας. Μὲ κύρια πνευματικὰ ὄπλα τὴν μετάνοιά μας, τὴν προσευχὴν μας καὶ τὴν ἀγάπη μας πρὸς ὅλους, θὰ κερδήσωμε καὶ τὴν παροῦσα ζωὴ καὶ τὸν παράδεισο. Ὁ **Χριστός** μας ἐκήρυξε· **«ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον»** (Ἰω. ιστ' 33). Καὶ τὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας μᾶς διδάσκει ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Αποκαλύψεως : **Ὁ Λόγος ὁ Εὐαγγελικὸς μὲ στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς «ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ»** (Ἀποκ. ιστ' 3).

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ἡ **Ἐκκλησία** πανηγυρίζουσα ψάλλει :

**«Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀψόμεθα,
τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως,
Χριστὸν ἐξαστραπτοντα, καὶ χαίρετε φάσκοντα,
τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκειον ἄδοντες».**

Σᾶς εὐχομαι μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου χαρούμενο καὶ εὐφρόσυνο τὸ **Πάσχα Κυρίου**. Ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου τῆς **Πατρίδος** μας καὶ στοὺς Ἑλληνες ἀδελφούς μας τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπευθύνω εὐχὲς καὶ τὸν

παγχριστιανικό χαιρετισμό «Χριστός Ανέστη». Ιδιαίτερα άπευθύνω πατρικές εϋχές πρὸς τὴν Νεολαία τῆς Ἑλλάδος μας, στοὺς φοιτητές, στοὺς μαθητές καὶ στοὺς ἐργαζομένους νέους καὶ νέες μὲ τὴν προτροπὴ νὰ μένουν πάντα συν-δεδεμένοι μὲ τὴν ὀρθόδοξη πίστη μας, νὰ εἶναι ἀφωσιωμένοι στὴν Πα-τρίδα μας τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἀναδειχθοῦν στὴ ζωὴ ἐπιτυχημένοι καὶ δη-μιουργικοὶ πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας μας.

Καλὴ Ἀνάσταση. Καλὸ Πάσχα. Ἐτη πολλά.

Εϋχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

fo Θεσσαλονίκης Ἀνθίμος

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ

Σημείωσις :

Ἡ παροῦσα Ἐγκύκλιος νὰ ἀναγνωσθῇ πρὸ τῆς τελετῆς τῆς Ἀναστάσεως.